

" মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ জয় আৰু পৰাজয়ৰ ইতিহাস স্মৃতিলৈ আনা , এয়া সুখ আৰু দুখৰ খেল , ইয়াত $\frac{3}{4}$ সুখ হয় , $\frac{1}{4}$ দুখ , সমান নহয় "

প্ৰশ্ন: এই বেহদৰ ড্ৰামা (নাটক) অতি বিস্ময়কৰ – কেনেকৈ?

উত্তৰ: এই বেহদৰ ড্ৰামা ইমান বিস্ময়কৰ হয় যে গোটেই সৃষ্টিত প্ৰতি ছেকেণ্ডত যি হৈ আছে, সেয়া পুনৰ হ'বহু পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এই ড্ৰামা ওকনিৰ নিচিনাকৈ (ধীৰ গতিৰে) চলি থাকে, টিক্টিক হৈ থাকে। এটা টিক্টিক আনটোৰ লগত নিমিলে, সেইবাবে এয়া বহুত বিস্ময়কৰ ড্ৰামা। মনুষ্যৰ ভাল বা বেয়া যি ভাও চলে সেয়া সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এই কথাও তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা।

ওঁম শান্তি। ওঁম শান্তিৰ অৰ্থ সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে কিয়নো এতিয়া আত্মা-অভিমানী হৈছে। আত্মাই নিজৰ পৰিচয় দিয়ে যে মই আত্মা হওঁ। আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। এতিয়া সকলো আত্মাৰ প্ৰ'গ্ৰাম (কাৰ্যসূচী) হৈছে ঘৰলৈ যোৱা। এয়া ঘৰলৈ যোৱাৰ প্ৰ'গ্ৰাম কোনে স্থিৰ কৰে? নিশ্চয় পিতাইহে শুনাৰ। হে আত্মাসকল, এতিয়া পূৰ্ণি দুনিয়া সমাপ্ত হ'ব। সকলো ভাওৰীয়া আহি গৈছে। বাকী কিছু সংখ্যক আত্মা আহিবলৈ বাকী আছে, এতিয়া সকলোৱে উত্তৰিত যাব লাগিব। আকৌ ভূমিকা পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকল আচলতে সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল, প্ৰথমতে সত্যযুগত আহিছিল। আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ এতিয়া পৰৰ ৰাজ্যত আহি গৈছে। এয়া কেৱল তোমালোকৰ আত্মাসকলে জানা আৰু অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোক হৈছে এজন পিতাৰ সন্তান। মৰমৰ সন্তানসকলক পিতাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকে এতিয়া পৰৰ ৰাৱণ ৰাজ্যত আহি গৈছে। নিজৰ ৰাজ্য-ভাগ্য হেৰুৱাই পেলালা। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিল, যাৰ 5 হাজাৰ বছৰ হ'ল। আধাকল্প তোমালোকে ৰাজত্ব কৰিলা কিয়নো চিৰি তললৈও নিশ্চয় নামিবই লাগিব। সত্যযুগৰ পাছত ত্ৰেতা আকৌ দ্বাপৰ-কলিযুগলৈ আহিব লাগে – এইটো নাপাহৰিব। নিজৰ জয় আৰু পৰাজয়ৰ যি ইতিহাস আছে সেয়া স্মৃতিলৈ আনা। সন্তানসকলে জানে – আমি সত্যযুগত সতাপ্ৰধান, সুখধামৰ নিবাসী আছিলো। আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ দুখধামত জৰাজীৰ্ণ অৱস্থালৈ আহি গ'লো। এতিয়া পুনৰ তোমালোক আত্মাসকলে পিতাৰ পৰা শ্ৰীমত পাইছা কিয়নো আত্মা-পৰমাত্মা বহুত সময় ধৰি বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল... তোমালোক সন্তানসকল বহুত সময় ধৰি বিচ্ছিন্ন হৈ আছে। প্ৰথমতে তোমালোক বিচ্ছিন্ন হ'লা পাছত সুখৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিলা। আকৌ তোমালোকৰ ৰাজ্য-ভাগ্য কাটি নিলে। দুখৰ ভূমিকাত আহি গ'লা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পুনৰ সুখ-শান্তিৰ ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ব লাগে। আত্মাসকলে কয় বিশ্বত শান্তি হওক। এই সময়ত তমোপ্ৰধান হোৱা বাবে বিশ্বত অশান্তি হৈছে। এয়াও শান্তি আৰু অশান্তি, দুখ আৰু সুখৰ খেল। তোমালোকে জানা 5 হাজাৰ বছৰ আগতে বিশ্বত শান্তি আছিল। মূলবতনতো হৈছেই শান্তিধাম। য'ত আত্মাসকল থাকে তাতো অশান্তিৰ প্ৰশ্নই নুঠে। সত্যযুগত বিশ্বত শান্তি আছিল পাছত অধোগামী হওঁতে হওঁতে অশান্তি হৈ গ'ল। এতিয়া গোটেই বিশ্বত সকলোৱে শান্তি বিচাৰে। ব্ৰহ্ম মহাতত্ত্বক বিশ্ব বুলি কোৱা নহয়। সেয়া ব্ৰহ্মাণ্ড বুলি কোৱা হয়, য'ত তোমালোক আত্মাসকলে নিবাস কৰা। আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্তি। শৰীৰৰ পৰা আত্মা পৃথক হ'লে শান্ত হৈ যায় পুনৰ অন্য শৰীৰ ল'লে তেতিয়া লৰচৰ কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল ইয়ালৈ কিয় আহিছা? এনেকৈ কয় – বাবা, নিজৰ শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ ব'লা। শান্তি অথবা মুক্তিধামত সুখ-দুখৰ পাৰ্ট নাথাকে। সত্যযুগ হৈছে সুখধাম, কলিযুগ হৈছে দুখধাম। অধোগামী কেনেকৈ হয়? সেয়াতো চিৰিৰ চিত্ৰত দেখুওৱা হৈছে। তোমালোকে চিৰিৰে নামি আহা পাছত এবাৰে ওপৰলৈ উঠা। পাৱন হৈ ওপৰলৈ উঠা আৰু পতিত হৈ নামি যোৱা। পাৱন নহ'লে উঠিব নোৱাৰা, সেইবাবে আহ্বান কৰা – বাবা, তুমি আহি আমাক পাৱন কৰি তোলা।

তোমালোকে প্ৰথমতে পাৱন শান্তিধামলৈ গৈ পুনৰ সুখধামলৈ আহিবা। প্ৰথমতে হৈছে সুখ, পাছত দুখ। সুখৰ মাত্ৰা বেছি। সমান হ'লে কোনো লাভেই নাথাকিব। যেন ফল্টু হৈ যায়। পিতাই বুজায় – এয়া যি ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে তাত $\frac{3}{4}$ সুখ, বাকী $\frac{1}{4}$ কিবা নহয় কিবা দুখ আছে, সেইবাবে ইয়াক সুখ-দুখৰ খেল বুলি কোৱা হয়। পিতাই জানে যে মোক পিতাক তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও জানিব নোৱাৰে। ময়েই তোমালোকক নিজৰ পৰিচয় দিছো আৰু সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ পৰিচয় দিছো। তোমালোকক নাস্তিকৰ পৰা আস্তিক কৰি তুলিছো। তিনিও লোককো তোমালোকে জানা। ভাৰতবাসীয়েতো কল্পৰ আয়ুস কিমান সেয়াও নাজানে। এতিয়া তোমালোকেহে জানা যে বাবাই আমাক পুনৰ পঢ়াই আছে। পিতাই গুপ্ত বেশত পৰৰ দেশলৈ আহিছে। বাবাও গুপ্ত হয়। মনুষ্যই নিজৰ দেহক জানে, আত্মাক নাজানে। আত্মা

অবিনাশী, দেহ বিনাশী। আত্মা আৰু আত্মাৰ পিতাক তোমালোকে কেতিয়াও পাহৰা উচিত নহয়। আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। উত্তৰাধিকাৰ তেতিয়াহে পাবা যেতিয়া পবিত্ৰ হ'ব। এই ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোক পতিত হোৱা সেইবাবে পিতাক আহ্বান কৰা। দুজন পিতা আছে। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে সকলো আত্মাৰ একমাত্ৰ পিতা। এনেকুৱা নহয় যে ভাইসকলেই পিতা। যেতিয়াই ভাৰতত অতি ধৰ্ম গ্লানি হয়, যেতিয়া সকলো ধৰ্মৰ যিজন পাৰলৌকিক পিতা হয়, তেওঁক পাহৰি যায়, তেতিয়াই পিতা আহে। এয়াও খেল। ড্ৰামাত যিয়েই হয় পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। তোমালোক আত্মাসকলে কিমানবাৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহা আৰু যোৱা, এই ড্ৰামা অনাদি ওকণিৰ নিচিনাকৈ চলি থাকে। কেতিয়াও বন্ধ নহয়। টিকিটকৈ থাকে কিন্তু এটা টিকিটআনটোৰ লগত নিমিলে। কেনেকুৱা বিস্ময়কৰ ড্ৰামা! প্ৰতিটো ছেকেণ্ডত গোটেই সৃষ্টিত যি হৈ থাকে সেয়া আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। যিসকল প্ৰত্যেক ধৰ্মৰে মুখ্য ভাৱৰীয়া তেওঁলোকৰ কথা কয়। তেওঁলোক সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ৰাজধানী স্থাপনা নকৰে। এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাই ধৰ্মও প্ৰতিষ্ঠা কৰে আৰু ৰাজধানী অথবা ৰাজবংশও স্থাপনা কৰে। তেওঁলোকেতো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে, তেওঁলোকৰ পিছে পিছে সকলোৱে আহিব লাগে। সকলোকে কোনে লৈ যাব? কোনোৱেতো নামমাত্ৰ ভূমিকা পালন কৰিলে আৰু খালাচ। যেনেকৈ জীৱ জন্তু, জন্মিল আৰু মৰিল। তেওঁলোকৰ যেন ড্ৰামাত বচনই নাই। মনোযোগ কাৰ ফালে যায়? এজনতো সৃষ্টিকৰ্তাৰ ফালে যাব, যাক সকলোৱে কয় – অ' গড ফাদাৰ (ঈশ্বৰ পিতা), হে পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁ সকলো আত্মাৰ পিতা হয়। প্ৰথমতে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। এয়া কিমান ডাঙৰ বেহদৰ বৃক্ষ। কিমান মত-মতান্তৰ, কিমান অনেক প্ৰকাৰৰ বস্তু ওলাইছে। হিচাপ কৰিবলৈ মস্কিল হৈ যায়। আধাৰ নাই। বাকী সকলো থিয় হৈ আছে। পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, মই তেতিয়াই আহো যেতিয়া অনেক ধৰ্ম হয়, এটা ধৰ্ম নহয়। আধাৰ প্ৰায়ঃ লোপ হৈ গৈছে। কেৱল চিত্ৰহে আছে। আদি সনাতন এটা ধৰ্মই আছিল। বাকী সকলো পাছত আহে। ত্ৰেতাত বহুত থাকে যিসকল স্বৰ্গলৈ নাহে।

এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা যে আমি নতুন দুনিয়া স্বৰ্গলৈ যাম। পিতাই কয় স্বৰ্গলৈ তোমালোক তেতিয়াহে আহিব। যেতিয়া মোক স্মৰণ কৰি পাৱন হ'ব। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব। বাকী বৃক্ষৰ ঠাল-ঠেঙুলিতো অনেক আছে। সন্তানসকলে বৃক্ষৰ বিষয়েও গম পাইছা যে আমি সকলোৱে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকল স্বৰ্গত আছিলো। এতিয়া স্বৰ্গ নাই, এতিয়া হৈছে নৰক। সেইবাবে পিতাই প্ৰশ্নাৱলী বনাইছিল যে নিজৰ অন্তৰক সোধা – আমি সত্যযুগী স্বৰ্গবাসী হওঁ নে কলিযুগী নৰকবাসী? সত্যযুগৰ পৰা তলত কলিযুগলৈ নামি আহোনে? পুনৰ ওপৰলৈ কেনেকৈ যাম? পিতাই শিক্ষা দিয়ে। তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'ব? নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া যোগৰ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। কল্পৰ আগতেও তোমালোকক জ্ঞান শিকাই দেৱতা কৰি তুলিছিলো, এতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধান হৈ গৈছা। আকৌ কোনোবা নিশ্চয় সতোপ্ৰধান কৰি তোলাতো থাকিব। পতিত-পাৱন কোনো মনুষ্যতো হ'ব নোৱাৰে। হে পতিত-পাৱন, হে ভগৱান বুলি যেতিয়া কোৱা তেতিয়া বুদ্ধি ওপৰলৈ গুচি যায়। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। বাকী সকলো ভাৱৰীয়া। সকলোৱে পুনৰ্জন্ম লৈ থাকে। মই পুনৰ্জন্ম ৰহিত। এই ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে, তাক কোনেও নাজানে। তোমালোকেও জনা নাছিল। এতিয়া তোমালোকক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে নিজৰ স্ব আত্মাৰ ধৰ্মত স্থিত হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে সেয়া পিতাই বুজায়, সেইবাবে তোমালোকৰ নাম হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী আৰু অন্য কাৰো এই জ্ঞান নাই। গতিকে তোমালোক বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। পিতা আমাৰ শিক্ষকো হয়। বহুত মিঠা বাবা। বাবাৰ নিচিনা মিঠা আন কোনো নাই। তোমালোক পাৰলৌকিক পিতাৰ সন্তান পৰলোকৰ নিবাসী আত্মা হোৱা। পিতাও পৰমধামত থাকে। যেনেকৈ লৌকিক পিতাই সন্তানক জন্ম দি প্ৰতিপালন কৰি পাছত সকলো দি যায় কিয়নো সন্তানসকল উত্তৰাধিকাৰী হয়, এয়া নিয়ম। তোমালোক যিসকল বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হোৱা, পিতাই কয় – এতিয়া সকলোৱে বাণীৰ সিপাৰে নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। তাত হৈছে চাইলেন্স (মৌনতা) পাছত মুভি (ছায়াছবি), তাৰ পাছত ট'কী (কথাছবি)। কন্যাসকল সুক্ষ্মবতনলৈ যায়, সাক্ষাৎকাৰ হয়। আত্মা ওলাই নাযায়। ড্ৰামাত যি নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে সেয়া ছেকেণ্ড ছেকেণ্ড পুনৰাবৃত্তি হয়। এটা ছেকেণ্ডো আনটোৰ লগত নিমিলে। মনুষ্যৰ যি ভাও চলে, ভাল বা বেয়া, সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সত্যযুগত ভাল, কলিযুগত বেয়া ভূমিকা পালন কৰে। কলিযুগত মনুষ্য দুখী হয়। ৰাম ৰাজ্যৰ ছিঃ ছিঃ কথা নাথাকে। ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য একেলগে নহয়। ড্ৰামাক নজনাৰ বাবে কয় – দুখ-সুখ পৰমাত্মাই দিয়ে। যেনেকৈ শিৱবাবাক কোনেও নাজানে, তেনেকৈ ৰাৱণকো কোনেও নাজানে। প্ৰতি বছৰে শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে, সেয়েহে ৰাৱণ মৰন্তীও (ৰাৱণ দাহ) প্ৰতি বছৰে পালন কৰে। এতিয়া বেহদৰ পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিছে যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাতো বহুত মিঠা হয়। বাবাই জানো নিজৰ মহিমা কৰিব, যিয়ে সুখ পায় তেওঁলোকে মহিমা কৰে।

তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। পিতা হৈছে স্নেহৰ সাগৰ। পাছত সত্যযুগত তোমালোক মৰমীয়াল মিঠা হোৱা। কোনোৱে কয় – তাতো বিকাৰ আদি আছে, কোৱা তাত ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই। ৰাৱণৰ ৰাজ্য দ্বাপৰৰ পৰা হয়। কিমান ভাল ৰীতিৰে বুজায়। বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল আৰু কোনেও নাজানে। এই সময়তহে তোমালোকক বুজায়। পুনৰ তোমালোক দেৱতা হৈ যোৱা। দেৱতাসকলতকৈ উচ্চ কোনো নাই, সেইবাবে তাত গুৰু লোৱাৰ প্ৰয়োজন নহয়। ইয়াততো অনেক গুৰু আছে। সৎগুৰু হৈছে এজন। শিখ লোকসকলেও কয় – সৎগুৰু অকাল। অকাল মূৰ্ত হৈছেই সৎগুৰু। তেওঁ কালৰো কাল মহাকাল। সেই কালেতো এজনক লৈ যায়। পিতাই কয় – মইতো সকলোকে লৈ যাওঁ। পবিত্ৰ কৰি সকলোকে শান্তিধাম আৰু সুখধামলৈ লৈ যাওঁ। যদি মোৰ হৈ পুনৰ মায়াৰ হৈ যায়, তেতিয়া কোৱা হয় ‘গুৰুৰ নিন্দকে উচ্চ পদ নাপায়’। তেওঁলোকে স্বৰ্গৰ সম্পূৰ্ণ সুখ পাব নোৱাৰে, প্ৰজালৈ গুছি যাব। পিতাই কয় – সন্তানসকল, মোৰ নিন্দা নকৰাবা। মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলা, সেয়েহে দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। পিতাই কয় – মই আহিছোৱেই তোমালোকক সুখধামৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ। পিতা স্নেহৰ সাগৰ, মনুষ্য হৈছে দুখ দিয়াৰ সাগৰ। কাম কটাৰী চলাই ইজনে সিজনক দুখ দিয়ে। তাততো (সত্যযুগত) এই কথা নাথাকে। তাত হয়েই ৰাম ৰাজ্য। যোগবলৰ দ্বাৰা সন্তান জন্ম হয়। এই যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোকে গোটেই বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তোলা। তোমালোক যোদ্ধা হোৱা কিন্তু গুপ্ত। তোমালোক বহুত নামীগ্ৰামী হোৱা। আকৌ ভক্তি মার্গত তোমালোক দেৱীসকলৰ কিমান মন্দিৰ নিৰ্মাণ হয়। কোৱা হয় – অমৃতৰ কলহ মাতাসকলৰ শিৰৰ ওপৰত ৰখা হয়। গো-মাতা বুলি কোৱা হয়, এয়া হৈছে জ্ঞান। পানীৰ কথা নহয়। তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি সেনা। দুনিয়াৰ লোকে আকৌ নকল কৰি কিমান গুৰু হৈ বহি আছে। এতিয়া তোমালোকে সত্যৰ নাওত বহিছা। গোৱা হয় – ‘নাও মোৰ পাৰ লগোৱা’। এতিয়া পাৰলৈ লৈ যাবলৈ নাৱৰীয়া পাইছা। বেষ্যালয়ৰ পৰা শিৱালয়লৈ লৈ যায়। তেওঁক বাগিচাৰ মালী বুলিও কোৱা হয়, কাইটৰ জংঘলক ফুলৰ বাগিচা কৰি তোলে। তাত সুখেই সুখ। ইয়াত হৈছে দুখ। বাবাই যি প্ৰচাৰ-পত্ৰিকা ছপাবলৈ কৈছে তাত লিখিছে – নিজৰ অন্তৰক সোধা স্বৰ্গবাসী হওঁ নে নৰকবাসী? বহুত প্ৰশ্ন সুধিব পাৰা। সকলোৱে কয় – ভ্ৰষ্টাচাৰ আছে যেতিয়া নিশ্চয় কোনোবা সময়ত শ্ৰেষ্ঠাচাৰীও থাকিব! তেওঁলোক দেৱতা আছিল, এতিয়া নাই। যেতিয়া দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যায় তেতিয়া এটা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ ভগৱান আহিবলগীয়া হয়। সেয়া তোমালোকে নিজৰ বাবে শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) পিতাৰ সমান স্নেহৰ সাগৰ হ’ব লাগে। দুখৰ সাগৰ নহয়। পিতাৰ নিন্দা কৰোৱা কোনো কাম কৰিব নালাগে। বহুত মিঠা মৰমীয়াল হ’ব লাগে।

(2) যোগবলৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হৈ পাছত আনকো পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। কাইটৰ জংঘলক ফুলৰ বাগিচা কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। সদায় আনন্দত থাকিব লাগে যে আমাৰ মিঠা বাবা পিতাও হয় লগতে শিক্ষকো হয়। তেওঁৰ নিচিনা মিঠা আন কোনো নাই।

বৰদান: বিশেষ স্বৰ্গৰ সংস্কাৰক প্ৰকৃতিগত স্বভাৱ কৰি সাধাৰণতাক সমাপ্ত কৰোঁ তা মৰজীৱা (জীৱন্তে মৃত) হোৱা যি স্বভাৱ হয় সেই স্বভাৱে স্বতঃ নিজৰ কাম কৰে - ভাবিব, বনাব বা কৰিবলগীয়া নহয়, কিন্তু স্বতঃ হৈ যায়। এনেকুৱা মৰজীৱা জন্মধাৰী ব্ৰাহ্মণৰ স্বভাৱেই হৈছে বিশেষ আত্মাৰ বিশেষস্বযুক্ত। এই বিশেষস্বযুক্ত সংস্কাৰ প্ৰকৃতিগত স্বভাৱ হৈ যায় আৰু প্ৰত্যেকৰে অন্তৰৰ পৰা ওলায় যে এয়া মোৰ স্বভাৱ। সাধাৰণতা হৈছে অতীতৰ স্বভাৱ, এতিয়াৰ নহয় কিয়নো নতুন জন্ম ল’লা। গতিকে নতুন জন্মৰ স্বভাৱ বিশেষস্বযুক্ত হয়, সাধাৰণ নহয়।

স্লোগান: ৰয়েল (অভিজাত ; মাৰ্জিত) সেইজনে ই হয় যিয়ে সদায় জ্ঞান ৰত্নৰে খেলে , পাথৰেৰে নহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!